

За нови чувства нови звукове —
Изкуството чрезъ тяхъ на обновѣж. . .“

Тазъ висота достигна, възродена
Въ велика скърбъ, великата душа.

Въ полета гордъ на възбленуванъ блянъ
Унесенъ, той захвърленото свое
Творение отново залови, —
И се забрави и забрави всичко . . .
Въ хармония и дивна и надвластна
Се сбориха и сляха звукове
Метеженъ рой подиръ метеженъ рой,
Като пожарни пламъци. Отъ тяхъ
На беззаветность знойний дъхъ повея . . .
А смъртните окови, що душата
Тѣй гордо бе захвърлила, звѣнтяха
Болезнено, като отѣкъ на бура,
И нейде си замираха далечъ . . .
Въ нестройний строй на тоя химънъ гордъ,
Диханието на покой възвишенъ
Трепереше — покой на духъ възмогнать.

И въ своята забрава, той не спази
Какъ влезе тихо въ стаята една
Отъ неговите млади ученици;
И сепната отъ звуковете бурни
На мощния роялъ, — като вкована
Задъ него тя застана . . . И ужасни
Въ главата ѝ се мисли зароиха: —